

[Aksel Larsen.]

fra roedyrkerforeningen gik op til 8 kr. pr. dobbeltcentner.

Jeg tror imidlertid, det har vakt endnu større undren, at man ganske kort efter, uden at der har været tale om, at det kunne blive nødvendigt at forhøje sukkerprisen, skred til en forhøjelse af denne med 5 øre pr. kg. Denne undren synes jeg er berettiget, også når jeg ser på forholdet mellem sukkerpris og sukkerroepris. I 1958 var sukkerroeprisen, så vidt jeg har kunnet undersøge det, 8 kr. 23 øre pr. dobbeltcentner, og sukkerprisen var 1 kr. 5 øre pr. kg. I 1959 var roeprisen sat ned til 7 kr. 25 øre pr. dobbeltcentner, men sukkerprisen blev ikke sat ned. Nu er roeprisen som sagt 8 kr. pr. dobbeltcentner; det er dog mindre end i 1958, da vi havde en sukkerpris på 1 kr. 5 øre, men ikke desto mindre har man nu forhøjet sukkerprisen til 1 kr. 10 øre pr. kg.

Jeg tillader mig at spørge ministeren, hvorfor han har tilladt denne forhøjelse af sukkerprisen?

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Må jeg først over for det ærede medlem understrege det forhold, at sukkerfabrikkernes indtjeningsvilkår er fastlagt i koncessionerne, og fabrikkernes fortjeneste påvirkes overhovedet ikke af, hvilken pris der af handelsministeren fastsættes for sukker. Den forhøjelse af noteringen fra 105 til 110 øre pr. kg, der — efter indstilling fra sukkertilsynet og med tilslutning fra folketingets sukkerudvalg — blev gennemført forleden, har derfor ikke haft til formål at skaffe sukkerfabrikkerne større fortjenstmuligheder og har ingen som helst betydning i den forbindelse. Forhøjelsen af noteringen er derimod anset for nødvendig, for at den prisreguleringsfond, hvorover statens mellemværende med fabrikkerne reguleres, kan holdes i balance, således at staten ikke ved koncessionernes udløb — hvad enten de nu bliver forlænget eller ej — risikerer at komme til at stå i gæld til sukkerfabrikkerne.

Den hidtidige notering, som gælder for det almindelige indenlandske salg, har som nævnt været 1 kr. 5 øre pr. kg. Da der sælges pakkesukker til Norge og sukker til dansk eksportindustri til verdensmarkeds-

pris, en pris, som for tiden andrager omkring 68 øre pr. kg, svarer denne notering til en gennemsnitspris på 97 øre pr. kg for hele salget. Heroverfor står den produktionspris, der tilkommer fabrikkerne i henhold til de gældende koncessioner. For det i 1959 fremstillede kvantum andrager denne pris 98 øre pr. kg, og der har derfor i nogen tid været et løbende underskud på 1 øre pr. kg. Dette lille underskud kan ikke dækkes af prisreguleringsfonden, som i forvejen udviser en mindre negativ saldo. Den for det kommende år fastsatte roepris på 8 kr. pr. dobbeltcentner må forventes at føre til en produktionspris for sukker på ca. 1 kr. pr. kg, altså 2 øre mere end i 1959. Under ugunstige forhold i den kommende kampagne er der risiko for, at produktionsprisen kan blive væsentligt højere.

På denne baggrund og under hensyn til, at der som nævnt i øjeblikket er et mindre underskud i prisreguleringsfonden, har ministeriet anset det for rettest at forhøje noteringen med 5 øre til 1 kr. 10 øre, hvilket med den for tiden gældende verdensmarkedspris svarer til en gennemsnitlig pris for hele salget på 1 kr. 1 øre pr. kg.

Om sammenhængen mellem sukkerprisen og prisen for sukkerroer, som det ærede medlem berørte, vil jeg i øvrigt gerne oplyse, at der af 1 dobbeltcentner roer normalt fremstilles 14 kg sukker, og 14 øre på roeprisen svarer således til 1 øre på sukkerprisen. Prisen for sukkerroer i 1958 var 8 kr. 23 øre og i 1959 7 kr. 75 øre pr. dobbeltcentner, og denne prisforskel har således betydet en nedgang i råvareudgiften på 3½ øre pr. kg sukker. Når dette ikke har givet anledning til en nedsættelse af sukkerprisen, skyldes det, at en række andre forhold end roeprisen har betydning for, hvor høj en sukknoteret der er påkrævet til dækning af produktionsomkostningerne. Blandt de vigtigste forhold kan jeg nævne verdensmarkedsprisen for sukker, som efter fastsættelsen af noteringen i november 1958 har udviklet sig meget ugunstigt, og som gennem hele 1959 har ligget og fortsat ligger i et meget lavt niveau. Det tab, der fremkommer ved salg til eksport og til eksportindustri til verdensmarkedspris, må dækkes af prisen for det almindelige salg til hjemmemarkedet.

I tidligere perioder, senest under og efter